

Åbent brev til justitsminister Peter Hummelgaard om samtykkeloven

Samtykkeloven blev vedtaget i Folketinget for 2 ½ år siden på trods af, at 10 ud af 11 medlemmer af Straffelovrådet advarede kraftigt imod den. Deres begrundelse var, at loven ville kunne kriminalisere "en seksuel adfærd, som af mange vil blive anset som naturlig og sædvanlig". Alligevel valgte et enigt Folketing at følge den ene ud af de 11 eksperters anbefaling.

Det store flertal i Straffelovrådet synes dog at have fået ret. Siden lovens vedtagelse er antallet af voldtægtsdømte steget ganske markant, og med 157 domme, der dækker over 562 enkeltstående voldtægter, blev der fældet en tredjedel flere domme end i de foregående år.

I lyset af Straffelovrådets massive skepsis mod at basere voldtægtsparagraffen på begrebet "samtykke" (i stedet foreslog man begrebet "frivillighed"), synes der al mulig grund til at se kritisk på samtykkeloven og på de strafferetlige konsekvenser, den har haft, med henblik på en revision – eller endog tilbagerulning – af loven.

Debatten er allerede i fuld gang. De seneste måneder har samtykkeloven således været stærkt omdiskuteret i medierne fra flere vinkler, herunder kønspolitiske, etiske, psykologiske osv. Men de juridiske argumenter imod samtykkeloven er også mange og tungtvejende og bør tages med i betragtning, når loven skal evalueres til sommer.

Pseudovidenskabelig argumentation

Det teoretiske grundlag for loven præsenteres frem for alt i den tværfaglige, men tendentiøse og fagligt meget svingende antologi *Voldtægtssagen – Retssystemets Akilleshæl*, som kun marginalt inddrager juridiske vinkler (red. Tine Søberg, Trine Baumbach og Linda Kjær Minke 2021).

En bærende påstand, som fremføres i antologien, og som Trine Baumbach efterfølgende har uddybet bl.a. i *Deadline*, er, at den tidligere voldtægtsbestemmelse i den danske straffelov indtil vedtagelsen af samtykkeloven for et par år siden var middelalderlig, og frem for alt var udtryk for et middelalderligt kvindesyn.

Den amerikanske grundlovsfader Benjamin Franklin skulle engang have sagt, at "En halv sandhed er ofte en stor løgn."

Når man læser antologien, og hører Trine Baumbachs argumentation for samtykkeloven, er man tilbøjelig til at give ham ret.

I bogen og pressen fremføres en række overfladiske og pseudoretshistoriske betragtninger om mænd og kvinders positioner og rettigheder i middelalderen, herunder dokumenteret ved brug af bl.a. Danske Lov fra 1683. Strafferådsudvalgets enegænger, juraprofessor, ph.d. og feministisk aktivist, Trine Baumbach, foretager herefter ved brug af forbilledligt spin og en række manipulerende greb en direkte kobling fra datidens kvindesyn til kvindesynet i straffeloven helt frem til samtykkeloven.

Påstandens *kerne* synes at være, at kvinder i dansk ret frem til indførelsen af samtykkeloven til dels er blevet anset for mænds "ejendom", og kvinder var således indtil samtykkeloven i en vis udstrækning en handelsvare, hvis markedsværdi bestod i kvindens kønsære, dvs. hendes ærbarhed og seksuelle dydighed, som hun forventedes at forsvare med næb og kløer.

Er voldtægt en myte?

Antologiens indhold og ideologien bag samtykkeloven synes at være båret af det ganske opsigtsvækkende grundsynspunkt, at det, som man i adskillige århundreder har anset for gerningsindholdet i en voldtægt, i vid udstrækning er en myte.

Når man læser antologiens første kapitel, får man indtryk af, at en voldtægt i virkeligheden er noget helt andet end det, som alle gik rundt og troede. En voldtægt er med andre ord slet ikke en voldtægt. Det lyder underligt. Og det er det også. Forklaringen skal formentlig findes i, at vi alle – ifølge forfatterne – er ofre for den herskende mytologi omkring voldtægter. Vi bør således alle sammen indse, at vi var, og er, ofre for en lang række voldtægtsmyter. Såvel politi, anklagere, dommere og sundhedspersonale som den almindelige befolkning var, og er, præget af myter om, hvad en voldtægt før samtykkelovens indførelse var for noget.

Det var som anført imidlertid ikke kun myter og forkerte forestillinger om gerningsindholdet af en voldtægt – altså hvad der definatorisk og juridisk udgjorde en voldtægt før samtykkeloven. Det var også alle mulige andre forestillinger forbundet med voldtægt. Det gælder både før en voldtægt begås, og efter voldtægten er fuldbyrdet. Hvem der bliver voldtaget, hvem der voldtager, hvor voldtægten sker, og hvornår voldtægten sker.

Antologien og samtykkeloven kan dermed ansues som udtryk for kulminationen på et mangeårigt feministisk opgør med voldtægtsmyterne. Teoretikerne, der har studeret de myter, som vi – almen/befolkningen – angiveligt er ofre for, har endelig bragt straffeloven og det

juridiske fundament på plads. Det endelige opgør med alle patriarkatets myter om voldtægter er vundet.

I strid med næsten alle anbefalinger og ikke mindst den sunde fornuft fik samtykkeloven sin nuværende udformning. Nu mangler kun de økonomiske ressourcer. Ganske vist særdeles betydelige ressourcer, da det flere steder har været fremme, at et sted mellem 13.000 og 20.000 mænd begår voldtægt. Årligt!

Samfundet står derfor over for at skulle fængsle et endog ganske betydeligt antal mænd for voldtægt. Tallet er, som det fremgår af det følgende, endog yderst konservativt. Det skyldes, at alle både mænd og kvinder som udgangspunkt begår voldtægt hver gang vi dyrker sex.

Når man ser bort fra myten om selve gerningsindholdet i en voldtægt, forekommer budskabet i antologiens første kapitel ved nærlæsning imidlertid blot at være, at alle mennesker har bias. Det er ikke overraskende, og er på ingen måde unikt for voldtægter, men gælder generelt, ikke kun i forbindelse med opfattelsen af forbrydelser, men i alle livets forhold.

Desværre er budskabet af mange blevet udlagt som, at kvinder aldrig lyver, og at alle voldtægtsanmeldelser derfor er sande. Paradoksalt nok er det således blevet en "myte", at kvinder kan finde på at lyve. Tilmed opfattes det i dag som dybt upassende og krænkende at stille spørgsmål ved kvindens fuldkomne udokumenterede og grove anklager. Der er i vid udstrækning tale om et moderne tabu.

Det er for et retssikkerhedsmæssigt synspunkt meget beklageligt, når der er tale om dybt alvorlige og personligt ødelæggende beskyldninger for den voldtægtsanklagede. I sagerne er det "påstand mod påstand" og det eneste "bevis" er kvindens *vidneforklaring*. Det bemærkes i den forbindelse, at det omvendt anses for helt uproblematisk at stille særdeles intimiderede og anklagende spørgsmål til den voldtægtsanklagede. Manden anses nærmest uden videre for en skyldig løgnhals.

Trine Baumbach har været en af de fremmeste spindoktorer og bannerførere for spredningen af den åbenlyst usande myte om alle kvinders uangribelige troværdighed. Når man læser Trine Baumbachs ræsonnementer og tyrkertro på lovens bogstav, kommer man til at tænke på den gamle geograf i den verdensberømte bog *Den lille Prins*. Geografen ved en hel masse om geografi, som han har tilegnet sig gennem tekster, men har ikke ulejlighet sig med at undersøge geografien på sin egen planet. Geografen er kun interesseret i at skrive ned, hvad de opdagelsesrejsende beretter, men er slet ikke optaget af selv at gøre sig opdagelser.

Har man ikke et forudgående kendskab til Trine Baumbachs forfatterskab, kunne man måske tro, at der slet og ret var tale om en håbløs universitetsjurist uden indsigt i det virkelige liv, herunder i seksuallivet og dets mangfoldige og til tider groteske og bizarre udtryk.

Har man derimod kendskab til Trine Baumbachs politisk-aktivistiske feminisme og undertiden tendentiøse omgang med juridisk metode gennem mere end 10 år, falder tanken derimod på jurister, der gennem tiden ud fra et synspunkt om, at målet helliger midlet, har brugt juridisk manipulation for at forfølge og gennemføre deres eget dybe og overbeviste ideologiske grundsyn om en "bedre verden".

Det er således iøjnefaldende, at Trine Baumbach næsten udelukkende udtaler sig offentligt om den del af strafferetten, der i særlig høj grad har særlig dyb slagside mod mænd. Og hvis der på en eller anden subtil måde kan formuleres en udtalelse om, at flere mænd skal sigtes, tiltales, dømmes og straffes for forbrydelser mod kvinder, herunder de senere års tvivlsomme feministiske "juridiske" innovationer, står Trine Baumbach som regel ukritisk klar til at rose politikere, myndigheder og dommere.

Hvad anser feminismen for en voldtægt?

Ifølge flere feministiske bevægelser gælder der en feministisk doktrin, der fastslår, at en kvinde voldtages, hver eneste gang hun har samleje, hvis det ikke er kvinden selv, der har taget initiativ til samlejet, og hvis hendes initiativ til samlejet ikke er sket som følge af hendes inderlige ønske og oprigtige begær efter manden.

Siden den radikale/sexistiske feminisme begyndelse har det imidlertid gang på gang vist sig, at den feministiske opfattelse af begrebet voldtægt ikke var i overensstemmelse med den almindelige retsbevidsthed. Når en voldtægtsanklagte mand blev stillet for et nævningeting, var nævningene derfor ikke i samme omfang som de feministiske organisationer tilbøjelige til at mene, at manden havde gjort sig skyldig i voldtægt.

Feministiske lobbyorganisationer har derfor i adskillige årtier, men i forholdsvis ubemærket, arbejdet utrætteligt på at svække retssikkerheden for den voldtægtsanklagte mand. Forringelserne er sket efter "salami-metoden", hvor den feministiske lobbyisme hver gang har krævet store forandringer, men alene fået gennemført få. Efterhånden er forandringerne imidlertid massive og talrige. Gennem årene er svækkelsen af den voldtægtsanklagtes muligheder for at forsvare sig blevet ganske dyb og omfattende.

En af de i denne sammenhæng mere iøjnefaldende svækkelser er, at den radikale/sexistiske feminisme i 1980 krævede, at voldtægtsager ikke længere skulle behandles som nævningesager, og denne type sager skulle altså i videst muligt omfang løsrives fra den almindelige befolknings retsbevidsthed.

I den forbindelse er det tankevækkende, og formentlig overraskende for de fleste, der ikke har sin regelmæssige gang i danske domstole, at *risikoen for fejlagtigt at blive fundet skyldig i visse typer af straffesager, herunder nogle meget alvorlige, er langt større end risikoen for at blive*

dømt til at betale et beløb, man ikke skylder. Det bemærkede professor Bent Unmack Larsen så tidligt som 1994, hvor "salamien" endnu ikke var helt forsvundet.

Nogle tilsvarende synspunkter har forsvarsadvokaten Julie Stage påpeget i en række avisartikler.

Hertil kommer, at Danmark sammenlignet med andre stater i vores kulturkreds har en svag beskyttelse af en borger, når der først er sket sigtelse og evt. tiltale mod ham/hende. Det bemærkes, at en beslutning herom i praksis i de senere år med indførelsen af New Public Management i Politi og Anklagemyndighed bl.a. afhænger af de måltal, som er vedtaget for det pågældende styringsår.

Den generelt set svage beskyttelse af en anklaget borger beror antageligt på, at Danmark er et gammelt monarki, at advokatstanden nyder nogle særlige privilegier samt at øvrigheden og dommerne førhen ofte "kendte" de "brodne kar" i de dengang meget mindre politi- og retskredse.

Myndighederne var derfor relativt sikre, når der blev skredet til tiltale og dom. Hertil kommer, at statsmagtens straffe tidligere var på et niveau, hvor skaderne ved en svag procesordning sjældent var dybt ødelæggende og uoprettelige for de borgere, som fejlagtigt blev anklaget og dømt for en forbrydelse.

Disse yderst centrale følgespekter ved ændringerne i straffeloven er overhovedet ikke inddraget i forhold til, at man politisk pludselig har besluttet, at ethvert samleje som udgangspunkt er en voldtægt.

Hvad var så oprindelig en voldtægt og hvad beskyttede den?

Voldtægtsbegrebet har meget dybe rødder i historien. De klassiske *mala in se*-forbrydelser, som f.eks. voldtægt, drab, tyveri, røveri etc., er formentlig lige så gamle som den menneskelige civilisation. Men det er i sagens natur yderst vanskeligt for ikke at sige umuligt præcist at undersøge de faktiske og retlige forhold flere hundrede eller tusinde år tilbage.

Det kan imidlertid betragtes som forholdsvis sikkert, at fra 1683 beskyttede Danske Lov i bestemmelsen 6-13-16 kvinder mod voldtægt. Straffen for voldtægt var som udgangspunkt døden. Den drakoniske straf skal ses i lyset af de samfundsværdier som voldtægtsbestemmelsen beskyttede i datiden. De forskellige beskyttelseshensyn har varieret betydeligt over århundrederne, men helt centralt for beskyttelsen var ægteskabet, religionen og Gud samt freden i samfundet.

På mange måder kunne en voldtægt i datiden sammenlignes med terrorisme eller andre alvorlige forbrydelser, som kunne true samfundets fred ved at udløse slægtsfejder, blodhævn og borgerkrigs-lignende tilstande.

Herudover var et væsentligt beskyttelseshensyn ære, da både mænds og kvinders ære havde en helt anden betydning end i dag. En kvindes ære, herunder kvindens kønsære var dengang et væsentligt aktiv for en kvinde. Indirekte beskyttedes også hendes mands, fars eller brødres ære og slægten ud fra den betragtning, at en kvinde kunne blive gravid med sin voldtægtsmand. Hertil beskyttedes kvindens ret til at undgå tilfældig vold og uønsket sex.

I den gældende hovedlov fra 1930, hvis voldtægtsbestemmelse er ændret adskillige gange siden 1930, var beskyttelseshensynet kønsfriheden, dvs. den enkelte kvindes seksuelle selvbestemmelsesret, men ikke hendes ære. Dansk Kvindesamfund havde i årene frem mod lovens ikrafttræden ønsket, at voldtægt skulle kunne straffes med døden, men der kunne højst idømmes fængsel på livstid. Mænd kunne ikke voldtages dengang.

Den juridiske definition af voldtægt har indtil samtykkeloven som udgangspunkt i overensstemmelse med navnet oprindeligt hvilet på den grundlæggende forudsætning, at en voldtægtsmand er en person, der gennemtvinger et samleje med *vold eller trussel om vold*, dvs. at manden som navnet antyder, "tager" en voksen kvinde med vold eller trussel om vold. Derudover var det oprindeligt et krav, at manden havde haft sædafgang.

I de tilfælde, hvor manden ikke havde udøvet vold eller truet med vold kunne der straffes efter andre bestemmelser i straffeloven. Efter løbende feministisk pression er mere og mere henregnet til voldtægt. Voldtægtsbegrebet er med andre ord løbende blevet udvidet ganske meget gennem århundrederne. Det samme er voldsbegrebet. Sammenfattende var der i det store hele ved samtykkelovens vedtagelse tale om voldtægt, hvis en voksen kvinde ikke frivilligt havde sex med en mand.

Hvad er så en voldtægt i samtykkeloven og hvad beskytter den?

Den juridiske definition af voldtægt har i dag helt frigjort sig fra enhver form for vold. Efter samtykkeloven fremgår det nu af straffeloven, at den der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri skal straffes med fængsel indtil 8 år.

Ethvert samleje er ifølge ordlyden som udgangspunkt en voldtægt. Og som Trine Baumbach udtrykker det, er loven klar og præcis. Ingen, der har læst loven, er i tvivl om, at man må have samleje med dem, man vil, blot vedkommende samtykker. Det er ifølge Trine Baumbach med samtykkeloven blevet let både at være mand og kvinde.

Læser man den kommenterede straffelov, er det dog ikke helt så enkelt. Tværtimod!

Det anføres i straffelovskommentaren, at det er klart, at grundlaget for den retlige vurdering med en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse er *mere uklar* end den tidligere retstilstand, hvor gerningsindholdet var koblet op på mere *objektive parametre*. Derudover er det strafbare

område udvidet, men det er *vanskeligt at sige noget klart om omfanget af udvidelsen af voldtægtsbegrebet.*

Det angives, at et grænsetilfælde vedrører "søvnic morgensex" mellem hr. og fru Jensen, hvor den initiativtagende part formentlig ikke voldtager sin ægtefælle, selv om den anden part ikke er blevet spurgt.

Det konkluderes i kommentaren, at der er skabt **retsusikkerhed på et centralt livsområde**, og at det efterlader en del spørgsmål vedrørende den nærmere afgrænsning ubesvaret.

Sagt på jævnt dansk: Det er blevet fuldkommen umuligt at vide, om du voldtager din seksualpartner, herunder din kone eller mand. Du risikerer derfor at blive afhentet af politiet og at blive idømt indtil 8 års fængsel.

Og medmindre man går i cølibat, er det samtidig helt umuligt at gardere sig mod at blive beskyldt, tiltalt og dømt for voldtægt. Et samtykke kan således ikke gives på forhånd, og det kan til enhver tid trækkes tilbage, herunder stiltiende. I et samfund, hvor anklagerne og anmeldelserne sidder løst, den øjeblikkelige, digitale stigmatisering og forargelse er dyb og varetægtsfængslingerne langvarige, er alene følgerne i at blive *anklaget* for voldtægt uoverskuelige.

Når dertil kommer, at engangsknald er dagligdag for både mænd og kvinder og fuldkommen aftabuiseret, kun et mindretal bliver gift, skilsmisseraten er anseelig, og man samtidig belønner den angiveligt voldtagne i forhold til en eventuel tvist omkring adgangen til samvær med parternes fælles- og særbørn, har man med samtykkeloven givet den ene part et fuldkommen dødbringende våben.

Hertil kommer det vel mest katastrofale ved loven, der medfører, at bevisbyrden *i retslig praksis* er vendt om. I den abstrakte teori påhviler bevisbyrden fortsat Anklagemyndigheden, dvs. samfundets repræsentant i form af en anklagerfuldmægtig, men i den konkrete virkelighed er det anderledes. Her påhviler det således fremover som udgangspunkt den voldtægtsanklagede at bevise, at der forelå et gyldigt og udtrykkeligt samtykke, hvis den kvindelige voldtægtsanmelder i retten forklarer, at hun ikke har givet noget samtykke.

Tilbage står, at den voldtægtsanklagede ikke har en chance foran de to lægdommere og den juridiske dommer, der blot kan fastslå, at der under henvisning til kvindens vidneudsagn ikke forelå et gyldigt samtykke.

Herefter kan de to lægdommere og den juridiske dommer så gætte sig til, om den voldtægtsanklagede indså det som overvejende sandsynligt, at kvinden ikke havde samtykket

stiltiende eller om han indså det som overvejende sandsynligt, at kvindens samtykke undervejs var trukket tilbage, og at "voldtægten" derved var forsættelig.

Beskyttelsesinteressen er i dag hverken ægteskabet, religionen, Gud eller freden i samfundet. Beskyttelsesinteressen er heller ikke kvinders (køns)ære, der i dag antages ikke at adskille sig fra den mandlige (køns)ære. Beskyttelsens primære hensyn er tilsyneladende heller ikke – i modsætning til tidligere - kønsfriheden. Ej heller er beskyttelsen den skade, som fysisk vold kan forårsage. Den bærende beskyttelsesinteresse er derimod den personlige frihed for begge køn. Angiveligt består denne frihed i, at man som den kurtiserede part ikke forventes at afvise eller sige nej tak til tilnærmelser, men at det altid påhviler kurtisøren (m/k) at spørge om tilladelse til sin tilnærmelse.

Med andre ord må voldtægtsbestemmelsens beskyttelsesinteresse i det store billede anses for temmelig ubetydelig, og voldtægt kan derfor ikke længere betegnes som en alvorlig forbrydelse. Forbrydelsens alvor beror på den konkrete kontekst.

Det er klart, at nogle personer kan udvikle psykiske reaktioner, hvis de har haft en oplevelse af, at de havde uønsket sex. En uventet fyreseddel på jobbet kan imidlertid også udløse voldsomme psykiske reaktioner, og dette beskyttelseshensyn er derfor svagt. Dermed ikke sagt, at en eventuel psykisk reaktion som følge af en "voldtægt" ikke bør kompenseres økonomisk fuldt ud efter almindelige regler.

Hovedforskelle

Med samtykkeloven involverer en *voldtægt* ingen vold. En voldtægt er fremover et almindeligt og fysisk helt ufarligt samleje. Betegnelsen voldtægt har i en del år været forældet, men må i dag anses for decideret misvisende. Betegnelsen bør derfor afskaffes og erstattes med "intimkrænkelse" eller lignende retvisende og mindre stigmatiserende nutidig terminologi. Alternativt bør den udsondres i en selvstændig paragraf, der dækker de ægte voldtægter. Vi taler heller ikke længere om hor, horeunger, fosterfordrivelse og lignende. Ligesom det heller ikke betegnes som *røveri* at rapse en pakke tyggegummi i slikbutikken.

En voldtægt er ikke længere en ægte aktiv handling. Det skyldes, at helt frem til samtykkeloven var der grundlæggende tale om en *forbuds*bestemmelse, dvs. en regel på formen "Du må ikke". Samtykkeloven er omvendt grundlæggende en *påbuds*bestemmelse, dvs. en regel på formen "Du skal". Det er uholdbart, og er umuligt at overholde i den virkelige verden, ligesom det er umuligt at bevise, at man har indhentet et samtykke. Det er ligeledes umuligt at afvise en påstand om, at man ikke har indhentet et samtykke. Udtrykket samtykke bør derfor udgå af loven, og en voldtægt skal igen være en ægte aktiv handling.

Beskyttelsesinteresserne var oprindeligt grundlæggende samfundsinteresser og institutioner samt slægt og patriark. Beskyttelsen var forbeholdt kvinder, herunder kvindens ære og indtil

1930 hendes kønsære. Denne blev i datiden anset for anderledes end mænds ære. I dag beskytter bestemmelsen både mænd og kvinders personlige frihed i en meget konkret, ofte dagligdags kontekst.

En retslig skandale

Konklusionen må være, at vi med samtykkeloven muligvis står over for en af de potentielt største retslige skandaler i nyere tid. Forsvarsadvokater, dommere, juraprofessorer og almindelige mennesker, der har fulgt udviklingen, råber nu vagt i gevær. Loven kan ligefrem ende med at føre til en stime af justitsmord, hvis omfang ikke er set før i nyere tid i forbindelse med nogen lov.

Manderådet appellerer derfor på det stærkeste til justitsministeren og Folketinget: Revidér denne absurde, naturstridige og juridisk set dybt betænkelige lov nu. Før flere helt almindelige mænds og drenges og pigers og kvinder liv bliver ødelagt. Så længe loven fungerer, vil alle mennesker nemlig i princippet kunne blive ramt, præcis som den overvældende majoritet af Straffelovrådet forudså. Og for hver dag, der går, smadres de allerede ramte og deres families liv endnu mere.

Anbefalinger

Målet må i stedet være, at folk – både mænd og kvinder – lærer at sige "nej tak" til uønsket sex, men hvis man for at føje feministerne endnu et skridt på vejen mod deres definition af voldtægt og absolut vil kriminalisere kejtet pubertær seksualitet og usikkerhed – og det vil man tilsyneladende – bør parternes ord i en retssag som minimum vægte lige meget, dvs. parterne skal sidestilles. Både anmelder og tiltalte skal have status af part, ligesom de begge skal have ret til at fremlægge hver deres eventuelle beviser, som modparten skal have uhindret adgang til.

Viser det sig under sagen, at det uden for enhver rimelig tvivl kan bevises, at kvinden har løjet, skal hun under samme sag kunne dømmes for mened. Sagen bør m.a.o. føres i civilretlige former og der bør være adgang for manden til at komme til orde og til at modanklage kvinden under samme sag.

Straffen bør endelig være proportional med "brøden", der i realiteten kan bestå i en forkert aflæsning af kvindens signaler. Alle mænd - selv en erfaren Don Juan eller, som feministerne ville sige, en Fuckboy - ved at det ikke altid er nogen helt enkel sag.

Voldtægtsbegrebet bør udsøndres i en særlig bestemmelse, der omhandler ægte voldtægter og en anden bestemmelse, der svarer til den nuværende § 216, der omhandler tilfælde af uønsket "intimkrænkelse". Bestemmelsen skal således have en anden strafferamme, og et andet navn, der afspejler, at bestemmelsen er uden nogen tilknytning overhovedet til den oprindelige voldtægtsbestemmelse og "myte".

Indtil da konstaterer Manderådet, at vi alle er voldtægtsforbrydere – både mænd og kvinder.
Det er uholdbart.

Venlig hilsen,

Manderådet

Kontakt

Thomas Martin Nielsen, Manderådets Redaktør
29441052 /tmn@manderaadet.dk